

III Certàmen del Casino * Any 1884

FLOR NATURAL

Guanta

El que diu la tradició

No bé amb forces sobrehumanes
ha pres la ciutat comtal
amb ses tropes catalanes,
sap Borrell que hosts mussulmanes
alcen pols al camí ral.

¡Ira de Déu, que ja és massa!,
diu el poble a l'entorn seu;
tothom crida i amenaça,
i es veu gent dintre la plaça
i als portals i a tot arreu.

I en torbellí s'apilona
renegant darrera d'ell,
fins que al cap de poca estona
s'atura, que el timbal sona
i parla el comte Borrell:

—Ojats! L'alarba llopada
de nou vol entrà a ciutat;
i hem de veure altra vegada
la fè escarnida, i befada
la pàtria i la llibertat?

—¡Mail, criden tots, mentres dringa
de la campana el batall.
—Qui em vulgui seguir, que vinga
diu Borrell, que mentres tinga
deu soldats, monto a cavall.—

I sa veu, que és repetida
per les places i carrers
a la lluita als barons crida,
i a cavall a tota brida
surt amb cinc cents cavallers.

No ha passat Montcada encara,
ja els moros l'han aturat;
i si aquests no li fan cara
prou amb desconhort repara
que ses files li han mermat.

A. BORI I FONTESTÀ

Guanyador de la Flor

Amb sa comitiva resta
encallat a desgrat seu,
que en aquella estranya gesta
bé es sent el cop de ballesta
si qui l'apunta no es veu.

I com del torb la bravesa
arrenca els arbres gegants,
esglaiat, mut de sorpresa,
veu caure en terra malmesa
la flor dels seus capitans.

Llavors, amb ira espoleja
el ventre del seu cavall,
i en girar's veu que el rodeja
l'host mora, que formigueja
al pla, a la serra, a la vall...

Llença la massa feixuga
del cavall per córrer més,
i, com si un llamp se l'enduga,
diu:—Companys, gambi qui puga! —
fugint pels camps del Vallès.

Ja és a Guanta, dins la cova
de sota el mont del Farell;
allà, amb pocs soldats es troba
voltat de moros, i prova
de pujar dalt del castell.

Ja són dins. Brunzen les fletxes
com pedregada d'hivern
del castell per les esclatxes,
i entren alarbs per les bretxes
com dimonis de l'infern.

Emparat de la muralla
que tremola als crits gegants,
el comte Borrell batalla
trinxant, amb cop que no falla,
rengleres de mussulmans.

Més, ail, que al fort de la brega
la muralla cau d'arrel,
i amb son estrèpit ofega
la veu del ferit, que prega,
l'ail del que, mort, se'n va al cel.

—Ja són nostres!—l'emir crida.
—Ja són nostres!—diu tothom.
—No en deixem pas un amb vida.
D'eixa niçaga maleïda
no en quedi raça ni nom.

I cinc cents butxins alhora
cinc cents caps han apilat
i amb cridòria eixordadora
han arribat a la vora
dels portals de la ciutat.

Al sè enfront dels murs d'aquesta
han pres els caps els butxins,
i, amb catapulta i ballesta,
tot aquell botí de gesta
han tirat portals endins.

I el poble, que ja esperava
de la victòria el tropell,
aquella escena aguardava
commós, i entre els morts trobava
el cap del comte Borrell.

ANTONI BORI I FONTESTÀ

Del Certàmen d'aquest any no ens ha estat possible trobar els retrats del Mantenedor, el fill il·lustre de Granollers, don Marian Maspons i Labrós, ni el de la Reina de la Festa, que ho fou la senyoreta Madrona Masó, absent fa alguns anys de la nostra ciutat.